

Fiet ontploft bijna van woede.

'Blaaskaak!' schreeuwt hij tegen de wind.

'Denk je soms dat je de baas bent?

Weet je eigenlijk wel wie ik ben?'

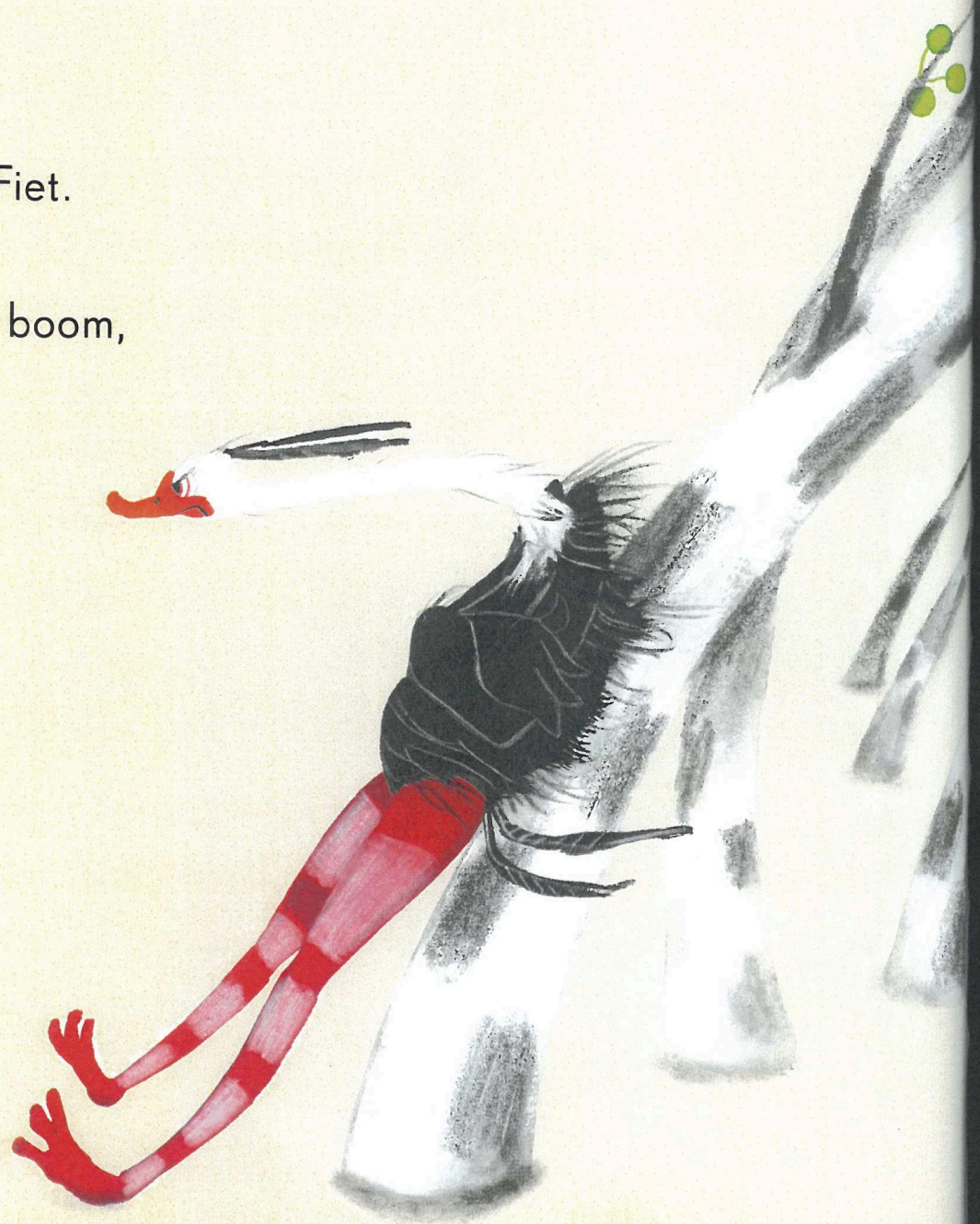
Maar de wind raast en giert en rukt
en plukt alsof hij wel honderd handen
heeft waarmee hij Fiet bij zijn poten grijpt.

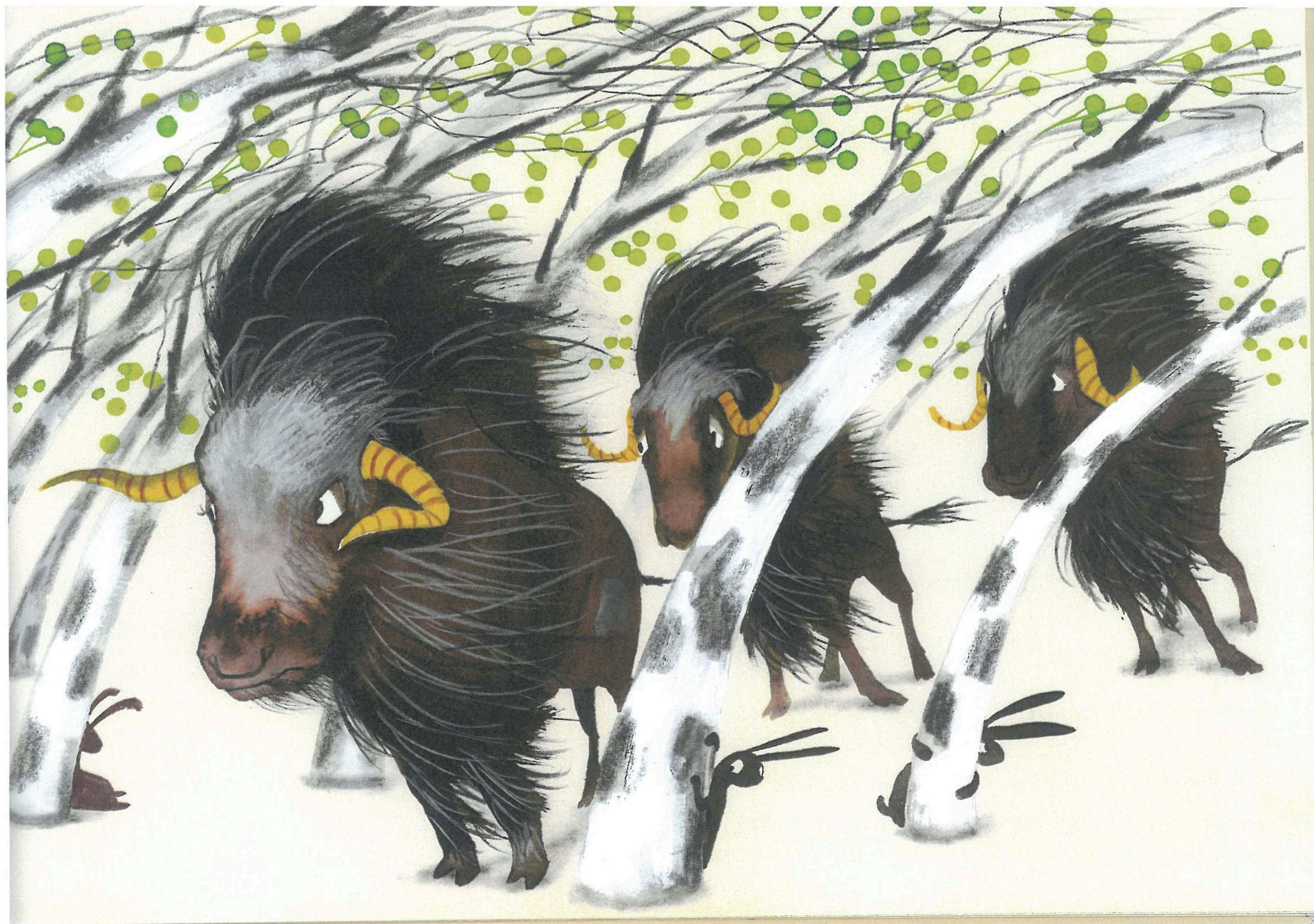
'Kom gauw,' piept een haas, 'hier mag je
schuilen tot het over is.'

Maar Fiet wil niet schuilen.

Fiet wil rennen!

Alle bomen van het bos staan krom.
Er vliegen blaadjes door de lucht,
en takjes en stukjes mos.
Straks verlies ik mijn veren nog, denkt Fiet.
Straks waai ik helemaal uit elkaar.
'Hé jij daar, rare vogel,' zegt een dikke boom,
'blijf toch staan waar je staat,
dat doe ik dus al eeuwen.'
Maar Fiet wil niet staan.
Juist niet.
Fiet wil rennen!

'Ik wil niet staan!' roept Fiet tegen de wind.

'Ik wil niet schuilen.

Niet zwemmen.

Niet vliegen.

Niet ondergronds.

Niet kruipen.

Niet drijven.

IK WIL RENNEN!'

Maar de wind wil niets horen.
En de wind wil niets zien.
De wind wil alleen maar waaien,
waaien,
waaien.
Tot Fiet zegt: 'Goed dan, als jij niet weggaat,
dan ga ik wel weg.'
Hij draait eerst zijn poten om.
Daarna zijn lijf.
Zijn nek.
En op het laatst zijn kop en zijn snavel.

En eindelijk...

FIET RENT!

